

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8824201263
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8824201263.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Kročtovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., právne zastúpený: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, proti žalovanému: E. F. G., H., G. G. B. XXXX/XXX, XXX XX I., J.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom ul. 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/45/2024 - 60 z 23.10.2024 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/45/2024 - 125 z 03.06.2025 takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok v znení opravného uznesenia v napadnutom výroku II. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi aj finančné zadostučinenie v sume 100,- eur, v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 3Csp/45/2024 - 60 z 23.10.2024 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3Csp/45/2024 - 125 z 03.06.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 50,- Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške nároku.“

2. Rozhodol tak v konaní o žalobe doručenej súdu prvej inštancie 01.07.2024, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti zaplatiť žalovanej sumu 994,37 eur ako primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.

3. Svoje rozhodnutie založil súd prvej inštancie na aplikácii § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“).

4. V konaní vychádzal zo zistenia, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi finančné prostriedky, ktoré sa žalobca zaviazal vrátiť v mesačných splátkach. Z dôvodu omeškania žalobcu si žalovaná v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1Up/521/2023, v ktorom tento súd vydal platobný rozkaz, uplatnila nárok na zaplatenie istiny 994,37 Eur, úroku 19,90 Eur a úrokov z omeškania. Voči platobnému rozkazu podal žalobca právne odôvodnený odpor, vo vzťahu ku ktorému žalovaná nepodala návrh na pokračovanie konaní, z dôvodu ktorého upomínací súd upovedomením z 29.11.2023 konanie zastavil. Právne konštatoval, že zákonným predpokladom uplatnenia predmetného typu nároku je porušenie práv alebo povinností podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa. Základ nároku je daný, pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práv ako spotrebiteľa, pričom účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách. Jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 z 28.02.2023). Podľa názoru súdu prvej inštancie, nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní, ktoré spôsobilo zastavenie konania bez vydania rozhodnutia, t.j. konštatácie porušenia spotrebiteľského práva, po podaní odôvodneného odporu, samo o sebe postačuje pre záver súdu o porušení spotrebiteľského práva v neprospech spotrebiteľa. Výsledok pôvodného konania je jednoznačný, keď po vecne odôvodnenom odpore žalobca netrval na podanom návrhu a teda spotrebiteľ bol preukázateľne úspešný, čo samo o sebe zakladá nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Dôležité nie je postavenie strany sporu, ale jej procesný úspech, ktorým nie je len judikované právo, resp. povinnosť, ale aj prípad, keď počas konania, po tom ako spotrebiteľ úspešne uplatnil svoju procesnú obranu, dodávateľ už netrval na podanej žalobe, resp. ako tomu bolo v prejednávanej veci, nepodal návrh na pokračovanie v konaní po odôvodnenom odpore spotrebiteľa. Nepodaním návrhu na pokračovanie v konaní žalovaná jednoznačne zavinila situáciu, kedy bol žalobca ako spotrebiteľ úspešný a z dôvodu, že došlo k porušeniu práva vo vzťahu k žalobcovi v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/173/2022, z ktorého vyplýva, že za úspešné uplatnenie práv alebo povinností podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napadol porušenie práva spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Vo vzťahu k priznanej výške finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nebol dlhodobo vystavený závažnému konaniu žalovanej a žalobca žiadnym spôsobom neuvádzal, že by došlo k výraznému zásahu do jeho práv, ktoré by malo významný vplyv na zvyšovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobcom požadovaná suma by fakticky predstavovala neprimerané obohacovanie sa žalobcu na úkor žalovanej. Zároveň súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosť, že z hľadiska intenzity porušenia práv, žalobcovi nevznikla nijaká závažná ujma na jeho právach. S ohľadom na tieto úvahy, považoval za primerané žalobcovi priznať finančné zadosťučinenie v sume 50,- Eur a vo zvyšnej časti nárok žalobcu zamietol.

5. Rozhodnutie o trovách konania, ktorým žalobcovi voči žalovanej priznal ich náhradu v rozsahu 100% odôvodnil názorom, že výška finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu. V týchto prípadoch žalobcu nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu, preto za plne procesne úspešnú možno považovať sporovú stranu aj vtedy, ak bola úspešnou aj len čo do základu uplatneného nároku.

6. Proti výroku II. napadnutého rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Rozsudok napadnutý vo vymedzenej časti žiadal zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že žalovaná si v početných prípadoch uplatňuje nedôvodné pohľadávky nielen čo do výšky, ale aj čo do základu, hoci úvery sú už splatené (takýto postup označil za špeciálnu recidívu), ďalej že finančné zadosťučinenie vo výške 50,- Eur nemôže vo vzťahu k dodávateľovi, ktorému v krízovom období vzrástol za rok 2022 čistý zisk na 7,5 mil. Eur a pre rok 2023 predstavuje 2,4 mil. (údaje z portálu finstat.sk) plniť žiadnu z funkcií, deklarovaných súdom prvej inštancie, ako aj že zo strany žalovaného sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Poukazujúc na § 4 ods. 8 a § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z.

o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách mal zato, že priznané finančné zadostučinenie vo výške 50,- Eur je neprimerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50 000,- Eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska. Nadväzne poukázal na niektoré rozhodnutia vydané odvolacím súdom v iných obdobných sporoch ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 z 30.03.2023 a ďalšie v odvolaní špecifikované súdne rozhodnutia.

7. K odvolaniu žalobcu sa podaním z 23.01.2025 vyjadrila žalovaná. Argumentovala v ňom, že žalobca v predchádzajúcom súdnom konaní aktívne neuplatňoval porušenie práv alebo povinností, naopak v postavení žalobcu bol žalovaný, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu neplnenia povinností žalobcu z úverovej zmluvy. Žalobcom požadované finančné zadostučinenie predstavuje horibilnú výšku, pričom takéto konanie je špekulatívne, neudržateľné a v rozpore s inštitútom finančného zadostučinenia. Argumentoval tiež skutočnosťou, že žalobca súdu nepredložil rozhodnutie preukazujúce porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, keďže upovedomenie Okresného súdu Banská Bystrica, vydané v konaní sp. zn. 1Up/521/2023 nedeklarovalo porušenie práv alebo povinností, ale výlučne konanie zastavilo z dôvodu, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) nepodal návrh na pokračovanie v konaní. Cieľom finančného zadostučinenia má byť nastolenie akejkoľvek rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však dôjde iba k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie zastavuje, žiadna škoda spotrebiteľovi nevzniká, práve naopak, získa výhodný úver, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Nadväzne poukázal na uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 17Co/17/2018 z 10.04.2018, či sp. zn. 9Co/50/2018 z 26.06.2018. Nadväzne uviedol, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a že s celým týmto procesom žalobca ako klient podpisom úverovej zmluvy vedome a dobrovoľne súhlasil. Súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im priznávať primerané finančné zadostučinenie. Podľa žalovanej, postavenie slabšej strany neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už zastavením konania na Okresnom súde Banská Bystrica. V ďalšom citoval z rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 9Co/36/2020 z 10.09.2020, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/33/2021 z 27.10.2021, ako aj rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/8/2022 z 26.05.2022. Zo zákona o ochrane spotrebiteľa, ani z iného právneho predpisu podľa žalovanej nevyplýva, že by výška finančného zadostučinenia mala predstavovať konkrétny percentuálny podiel z výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo spotrebiteľovi rozhodnutím súdu právoplatne priznané.

8. Žalobca v odvolacej replike z 23.02.2025 v reakcii na vyjadrenie žalovanej doplnil, že bránením práv žalobcu v súdnom konaní bol narušený jeho bežný život, keďže ako starobný dôchodca sa musel zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta. Ak má finančné zadostučinenie svoj účel reálne plniť, musí byť priznané v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu. Finančné zadostučinenie priznané v symbolickej výške tieto funkcie spĺňať nemôže. Súdom prvej inštancie priznanú sumu označil za neprimeranú a neproporcionálnu, vo vzťahu k čomu poukázal na rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 22CoCsp/8/2023 z 30.03.2023. Odmietol tiež tvrdenie, že finančné zadostučinenie nemôže slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, čo však nemožno stotožňovať s bezdôvodným obohatením.

9. Žalovaná v odvolacej duplike zo 06.03.2025 doplnila svoju argumentáciu v tom smere, že aj keď výška finančného zadostučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, tá musí vychádzať z riadne preukázaného skutkového stavu, nemôže byť svojvoľná, a musí vychádzať z okolností každého jednotlivého prípadu; pri posudzovaní primeranosti je potrebné zohľadniť nasledovné: 1/ vzniknutá, resp. hroziaca ujma (v tomto prípade žiadna ujma konštatovaná nebola), 2/ rozsah porušenia povinnosti dodávateľa a výšku majetkového plnenia, ktoré tým dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa, 3/ nevyhnutnosť domáhania sa práv v súdnom konaní a 4/ reparácia vzniknutej ujmy v majetkovej sfére spotrebiteľa. Nemožno stotožňovať výšky finančných zadostučinení priznávaných po tom, čo bolo rozhodnuté o povinnosti

vydať bezdôvodné obohatenie (napr. žalobcom prezentované rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 22CoCsp/8/2023 z 30.03.2023), resp. po tom, ako bolo pôvodné konanie ukončené iným sankciu stanovujúcim spôsobom s tými, pri ktorých došlo k zastaveniu konania, ako je tomu v súdnom prípade. Žalobca doposiaľ neuviedol žiadne racionálne okolnosti, v zmysle ktorých by mu malo prináležať finančné zadosťučinenie vo výške 994,37 eur. Najnovšia judikatúra súdov sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy zásah do práv spotrebiteľa nebol nijak intenzívny, spotrebiteľovi nevznikla nijaká závažná ujma na jeho právach.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalobkyne bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha jej prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na

ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O myl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

16. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepreskúmateľné, nakoľko zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP, obsahuje zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a právne korektným spôsobom sa vporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi skutočnosťami a dôkazmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Nie je tak dôvod v súdenom prípade konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

17. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal v zásade správne právne závery, ktorých korekcia bola potrebná len pokiaľ v otázke výšky finančného zadosťučinenia, a to s ohľadom na úvahu týkajúcu sa jeho primeranosti. Odvolací súd sa s predovšetkým stotožňuje zo záverom súdu prvej inštancie, že nepodaním návrhu na pokračovanie v konaní, v ktorom Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz sp. zn. 1Up/521/2023 z 25.07.2023, voči ktorému podal žalobca odpor, v ktorom argumentoval porušením povinností podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a z toho plynúcej bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, čo spôsobilo zastavenie konania bez vydania rozhodnutia, samo o sebe postačuje pre záver o porušení spotrebiteľského práva v neprospech spotrebiteľa. Zo skutkových okolností prípadu ustálených súdom prvej inštancie totiž nepochybne vyplýva, že žalobca svoj odpor voči označenému platobnému rozkazu odôvodnil neprijateľnými zmluvnými podmienkami (konkrétne, že zmluva z 13.09.2017 obsahuje poplatok za prvú upomienku vo výške 5,- eur, za druhú a ďalšiu upomienku 12,- eur a zmluvnú pokutu za neuhradenie splátky 17,- eur), ďalej nedostatkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere (konkrétne ohľadne doby trvania

zmluvy, celkovej výške a mene úveru, podmienkach upravujúcich jeho čerpanie, odplaty, RPMN, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) ako aj námietkami o neskúmaní bonity žalobcu, teda že žalovaná pri uzatváraní zmluvy nepostupovala s odbornou starostlivosťou. V zmysle skutočností uvádzaných v spomenutom odpore proti platobnému rozkazu žalobca na úhradu spotrebiteľského úveru vo výške 1 472,43 eur zaplatil (mal zaplatiť) celkovo sumu 1 748,87 eur, a teda ho mal preplatiť o 276,44 eur.

18. Tým, že sa žalovaná napriek výzve súdu k podanému odporu nevyjadrila a nežiadala o pokračovanie v konaní, de facto uznala tvrdenia žalobcu o bezdôvodnosti podanej žaloby, o bezúročnosti a bezpoplatkovosti z poskytnutého úveru ako aj o úhradách žalobcu nad poskytnutú istinu úveru. Išlo tak o úspešnú obranu žalobcu voči v súdnom konaní uplatnenému nároku žalovanej. Ak sa teda spotrebiteľ úspešne bránil tvrdením, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské právo, tak nielen v prípade, ak bola žaloba zamietnutá, ale aj v prípade zastavenia konania pre túto procesnú obranu možno konštatovať, že spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde tak, ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a vznikol mu tým nárok na finančné zadosťučinenie.

19. Odvolací súd, napriek odvolacím námietkam žalobcu, v podstatnej miere súhlasí s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pre ktoré nebolo dôvodné žalobcovi priznať finančné zadosťučinenie vo výške uplatnenej žalobou, ktorá zodpovedala plnej sume nároku uplatňovaného v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica vedenom pod sp. zn. 1Up/521/2023. Možno predovšetkým súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nebol dlhodobo vystavený závadnému konaniu žalovanej, že hneď po vecne podanom odpore žalovaná prestala svoj nárok uplatňovať a že žalobca neuviedol okolnosti majúce výrazný vplyv na výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Avšak suma finančného zadosťučinenia 50,- eur, priznaná výrokom I. napadnutého rozsudku, ktorý odvolaním sporových strán napadnutý nebol, nezodpovedá podľa odvolacieho súdu princípu proporcionality, požadovanom výslovne právnou normou umožňujúcou priznanie finančného zadosťučinenia v prípade porušenia práv spotrebiteľa.

20. Finančné zadosťučinenie sa vo všeobecnosti skladá z náhrady morálnej ujmy a výdavkov spojených s reparáciou navodeného stavu, ako aj zo satisfakcie za stav, ktorý žalobkyňa musela trpieť. Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať každé obmedzenie spotrebiteľovho komfortu, a všetko čo mu berie čas a kľud. Pre priznanie práva na finančné zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z., je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.06.2022, sp. zn. 7Cdo/92/2021, publikované pod R 48/2022).

21. Zásadným je, aby finančné zadosťučinenie naplnilo svoju satisfakčnú funkciu, teda aby bolo dostatočnou a primeranou satisfakciou poškodenému spotrebiteľovi (žalobcovi) za porušenie jeho práv. Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia sa nepochybne zohľadňujú viaceré kritériá, hlavne intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná ako aj sankčná funkcia. Žalovaná preto vo vyjadrení k odvolaniu nedôvodne požaduje, aby bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie len v symbolickej výške, tak ako táto zodpovedá sume priznanej výrokom I. napadnutého rozsudku.

22. Zohľadňujúc tak intenzitu porušenia spotrebiteľského práva žalobcu žalovanou, hlavne skutočnosť, že žalobca nebol dlhodobo vystavený súdному konaniu o zaplatenie pohľadávky z úverového vzťahu založeného so žalovanou, keďže toto skončilo zastavením konania pre nepodanie návrhu na pokračovanie konania žalovanou po podaní odporu žalobcom, teda nepochybne po prvom úkone žalobcu predstavujúcom obranu voči žalovanej, odvolací súd považoval na dovŕšenie satisfakcie žalobcu za spravodlivé priznať mu finančné zadosťučinenie celkovo v sume 150,- eur. Táto výška finančného zadosťučinenia v žiadnom prípade nespôsobuje neprimerané obohacovanie spotrebiteľa na úkor dodávateľa. S prihliadnutím na už priznanú sumu 50,- eur výrokom I. napadnutého rozsudku, ktorý nebol odvolaním žalobcu dotknutý preto odvolací súd napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi aj ďalšiu sumu finančného zadosťučinenia, a to v rozsahu sumy 100,- eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

23. S ohľadom na čiastočnú zmenu napadnutého rozsudku bol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP povinný rozhodnúť aj o trovách celého konania. Rovnako ako súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, aj odvolací súd hodnotí žalobcu v konaní o nároku na priznanie finančného zadosťučinenia ako plne procesne úspešného, a to ako v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj v konaní pred odvolacím súdom. Nie je podstatné, že napadnutým rozsudkom v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu nebolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie v celom žalobou požadovanom rozsahu (t. j. vo výške 994,37 eur), nakoľko výška tohto nároku závisela len od úvahy súdu. Žalobca však čo do základu nároku bol v konaní plne procesne úspešný, pretože finančné zadosťučinenie mu bolo priznané a tak mu patrí náhrada všetkých trov konania (t. j. prvoinštančných aj odvolacích) v celom rozsahu. Dôvody hodného zreteľa, pre ktoré by náhrada trov konania nemala byť žalobcovi priznaná (§ 257 CSP) z okolností prípadu odvolaciemu súdu nevyplývajú.

24. Na zdôraznenie opodstatnenosti prijatého rozhodnutia o trovách konania odvolací súd uvádza, cit.: „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“ (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016 k § 255 CSP). Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo zodpovedá okolnostiam prejednávanej veci.

25. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu sporových strán, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto už na tomto mieste odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).